

**КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА**

Кафедра історії журналістики

**РОБОТА НА КОНКУРС
СТУДЕНТСЬКИХ НАУКОВИХ РОБІТ,
ЕСЕ ТА ТВОРЧИХ ПРОЕКТІВ
“МІЙ ШЕВЧЕНКО”**

**Дуляницької Ольги Петрівни
Студентки Інституту журналістики
Групи 4
Спеціальності “журналістика”**

Київ – 2015

Мій Шевченко

Сергій Проскурня не просто вшанував пам'ять українського героя. Він зробив безцінний внесок у формування національної ідеї – розбудив Шевченка у сотнях тисяч людей. Таким різним Тараса Григоровича ми ще ніколи й ніде не мали змоги бачити. Із кожним десятком переглянутих відео, я ще на довше поринала у «Кобзар» і губилася в думках, усе більше переповнювалася повагою і любов'ю до свого великого народу.

Тетяна Васишин, пенсіонерка в стареньких окулярах та білому капелюсі, сидючи на старезній занедбаній зупинці, розчулила мене до сліз. Розчулила непідробною щирістю в голосі, очах, в кожному її русі. Досі маю відчуття, ніби то сама ненька-Україна говорила до мене, журилася своїм сином Богданом.

Образ українського канадця *Лаврентія Клопуцака* вже не перший день стоїть перед моїми очима. Для мене, людини, яка плаче щоразу, співаючи славень, побачити літнього чоловіка, що не втримав сліз перед Шевченковим словом, означало здобути одnodумця, перестати соромитися власної вразливості перед Україною.

Черкаський кобзар *Микола Пушкар* змушує пишатися нашою культурою. Якщо в XXI столітті ще є настільки колоритні вартів народного мистецтва і традицій, то славу України ніхто ніколи не знищить.

Стосовно відео *Сергія Нігояна*, то тут будь-яких слів буде замало. Легенда назавжди залишиться безсмертною. Сергій Владиславович Проскурня допоміг українцям хоч на трішки наблизитися до національного героя нової епохи.

Найбільшу кількість разів я переглядала запис краєзнавця *Вадима Смотренка*. Глибокий погляд цього, поза сумнівами, мудрого пана, ніби докір совісті пронизує тебе аж до кісточок. Здається, ніби в ті п'ять рядочків чоловік вклав увесь свій життєвий досвід – усе, що наболіло, і все, що зігрівало серце.

Олекса Марусяк та *Юрій Олійник* для мене – ще два символи України. Відверті й щирі, як ніхто інший. У голосах і поглядах цих людей стільки мудрості, що до них хочеться дослухатися, їм не можна не повірити чи навіть подумати щось наперекір. Вони анітрохи не намагалися виглядати артистичними, не прагнули створити певне враження чи комусь сподобатися. Вони залишилися собою перед камерою, і це не може не зачаровувати.

Зачепили до глибини душі численні відео з Майдану. Адже любити свій Майдан – це любити свою Україну, а любити свою Україну – це любити свого Шевченка.

Голоси України

Якби я народилася на півтора століття раніше, то, можливо, знала б, як звучить голос Тараса Шевченка. Та я з'явилася на світ 1995-го року і маю честь бути сучасницею *Михайла Васильовича Мельника*, і саме його тембр став для мене голосом Кобзаря. Театральний режисер, актор і музикант не просто декламує на професійному рівні, він вкладає свою душу в кожную поезію, проживає її. Його «Заповіт» створює враження причетності до божества, лунає, ніби з вуст справжнього пророка.

Голос *Андрія Середи* давно вже став для мене близьким, адже я зростала, чуючи його майже щодня в «Телепузиках». Потім була реклама, ще більше мультиків, його музика... І тепер Тарасові слова від

пана Андрія сприймаються гармонійно, природно, як абсолютна істина.
Глибиною цього унікального голосу захоплююся не одна я, але поезії з
«Кобзаря» у його виконанні для мене – суцільна естетична насолода.